

[Landbrugsministeren]

Hr. Larsen-Ledet strejfede også spørgsmålet om miljøkompensationerne. Jeg opfattede det næsten, som om han klandrede landbrugsministeren lidt. Det budskab, jeg forsøgte at sende, var egentlig ikke direkte adresseret til Det Radikale Venstre, for jeg har med tilfredshed noteret mig, at Det Radikale Venstre går ind for, at landbruget – naturligvis, kunne man sige – må og skal kompenseres for de udgifter, der er pålagt det med hensyn til miljøinvesteringer.

Det er rigtigt, at vi har foreslået, at for så vidt angår de grønne marker, var det hensigtsmæssigt, at denne kompensation fandt sted ved en sænkning af de amtskommunale grundskatter. Det har vi gjort, også fordi man samlet fra landbrugets side har fundet, at det var den rigtigste måde at gøre det på og også en administrativt enkel måde at gøre det på. Men det skal ikke være noget kardinalpunkt fra vores side, at det skal foregå på den måde. Hvis vi i fællesskab kan finde andre modeller, er vi parate til at gå ind i en drøftelse af dem. Det afgørende for os er naturligvis, at landmændene får den kompensation for udgifterne, som er blevet lovet dem.

Så stillede hr. Bjørn Westh nogle spørgsmål. For det første, om regeringen har ændret holdning med hensyn til arbejdsgangen i Bernsteinudvalget. Nej, der er ikke ændret nogen holdning, der er end ikke ændret på nogen tidsplan. Det var allerede forudset i kommissoriet, at der kunne afgives en delbetænkning for så vidt angår finansieringsdelen, allerede inden det endelige arbejde var færdigt og tilendebragt, så det er ikke udtryk for nogen ændret tidsplan. Men på den anden side er det vel rigtigt, at landbrugets situation jo ikke har forbedret sig, siden udvalget er gået i gang med arbejdet. Derfor kan man sige, at der er al mulig grund til, at den hurtighed, hvormed der arbejdes i udvalget under indtryk af den alvorlige situation, også fortsat er til stede.

Så nævnte hr. Bjørn Westh høsttabsordningen og spurgte, om ikke det eneste, man havde fået ud af den, var, at landmændene nu skulle betale for at få sendt en ansøgning. Vi må gøre opmærksom på, at det, der er tale om, er, hvad også hr. Bjørn Westh ønskede, at denne administration skulle lægges over i Hypotekbanken, men han var ikke helt tryk ved, at det skulle foregå i bankerne. Det er Hypotekbanken, der opkræver disse penge, generelt set af hensyn til

lånebehandlingerne. Når det blev Hypotekbanken, har det lidt at gøre med, at især hr. Bjørn Westh ønskede, at der skulle indføres et rentetilskud sammen med ordningen. Det er korrekt, at vi oprindeligt ikke ønskede det, og det ønskede erhvervet heller ikke, og det ønsker det fortsat ikke. Når ordningen ikke har kunnet træde i kraft endnu, skyldes det, at vi ikke har en endelig EF-godkendelse, som også er blevet kompliceret ved, at der er indbygget et rentetilskud i den. Jeg mener i øvrigt, at hele spørgsmålet om høsttabsordningen er en god lære, for vi oplevede netop, at da vandet fossede ned i stridestrømme, udtalte alle stor sympati for landbruget og stod faktisk på tærerne af hinanden, for det kunne ikke gå hurtigt nok med at komme landbruget til undsætning. Hvad gjorde ministeren så? Ja, han var måske naiv nok til at lytte til alle de røster og troede på, at de var ærligt ment, og fremsendte derfor et aktstykke til Finansudvalget i troen på, at det hurtigt kunne gennemføres, men han blev meget hurtigt belært om, at sådan gør man ikke. Der er altså på ét og samme tidspunkt et krav om, at det skal gå voldsomt hurtigt, men at det også i enhver henseende skal være gennemtænkt. Jeg siger ikke hermed, at høsttabsordningen ikke var gennemtænkt som aktstykke til finansloven, men det var en lille ordning, som alle nok havde været bedst tjent med at man gennemførte hurtigt på den måde.

Når jeg siger det, er det selvfølgelig, fordi det står i relation også til den mægtige opgave, som skal løses, og kritikken af, at regeringen har valgt at få foretaget et grundlæggende analysearbejde først. Jeg har dog også nok mærket, at kritikken af udvalgsarbejdet er aftagende i styrke. Det kunne måske ende sådan, at alle godt kunne indse, at det er en nødvendig forudsætning for forstandig lovgivning på dette område.

Så må jeg opfatte det socialdemokratiske beslutningsforslag således, at det lægger op til en mere liberal administration af landbrugsloven, og det har jeg noteret mig. Det skal jeg nok prøve på at efterleve.

Man kan vel sammenfattende sige, at hvis bare halvdelen af den velvilje, der i dag er blevet udtrykt over for landbruget, kan omsættes i konkret handling, skal vi nok få mulighed for at få fornuftige ordninger gennemført.